

[Justitsministeren.]

tydeliggørelse gennem en skrivelse til politimestrene. Det er altså nu endt med, at dette kommer til at stå i dagsordenen.

Derfor er regeringen og mit parti i stand til at tage imod en sådan dagsorden. Den tidsfrist, der er skitseret, vil være tilstrækkelig til at få disse overvejelser afsluttet. Om det ender med det ene eller det andet, skal jeg naturligvis ikke tage stilling til, men jeg føler denne dagsorden som forpligtende i retning af, at begge muligheder bliver regulært undersøgt, og jeg føler den også som noget, der giver en frihed til efter overvejelserne at vælge, hvilken mulighed der skal til.

Hvordan tør en regering af socialdemokratisk observans så gå ind i sådan noget? Når man hører repræsentanter for SF, kommunisterne og VS tale her på talerstolen i aften, kunne man jo godt, hvis man troede på, hvad der blev sagt, gå hen og blive særdeles bekymret. Men sandheden er jo den ganske enkle, som hr. Jens Møller udtrykte det, at der ikke bliver foretaget ændringer. Det skal siges så tydeligt som muligt: der bliver ikke tale om det, som hr. Wilhjelm kaldte at kriminalisere handlinger, der ikke tidligere har været kriminelle. Det passer altså ikke, når man forsøger den påstand, at der skulle blive tale om en ændret retstilstand.

Der ændres ikke ved rettighederne for de faglige blokader, der ændres ikke noget som helst ved strejkefriheden i Danmark. Der ændres intet som helst ved den demonstrationsfrihed, som grundloven giver borgere i dette land. Der er altså ikke tale om, at arbejderbevægelsens erhvervede rettigheder angribes, eller, som det blev sagt, at der bliver tale om at brække ryggen på arbejderbevægelsen. Der bliver fortsat alle de muligheder for at udøve sin indflydelse, som man hidtil har haft inden for arbejderbevægelsen.

Så spørger hr. Ninn-Hansen mig, om jeg vil acceptere, at ordningen med en politivedtægt kan blive udgangen. Det siger sig selv, at i det øjeblik, man går ind i modtagelsen af en dagsorden som denne, må man ærligt og redeligt overveje den situation, der opstår, når man skal til at vurdere tingene. Jeg har altid haft mine betænkeligheder ved en politivedtægt, men når jeg har bøjet mig for det flertal, der nu kommer ud af det, må

det også medføre en ganske ærlig og redelig overvejelse af situationen.

Jeg kan slutte med at sige, som jeg gjorde i formiddags, at jeg hidtil har respekteret, hvad folketingsvedtager, og det vil jeg fortsætte med. Jeg føler mig oven i købet overbevist om at være på ret vej, hvor der ingen ulykker sker over for de synspunkter om frihed og rettigheder til at demonstrere, som jeg og mit parti står for.

Formanden:

Der er en række indtegnede talere, fortrinsvis korte bemærkninger, først hr. Jørgen Jensen for en kort bemærkning.

Jørgen Jensen (DKP):

Forklaringen om, at der ikke sker ændringer, vil jeg sætte et stort spørgsmålstegn ved, men det, der fik mig til at tage ordet, var hr. Kjeld Olesens bemærkninger om det arbejdsretlige system. Hr. Kjeld Olesen sagde, det hvilede på det forhold, at man havde indgået overenskomster. Ja men det, denne sag drejer sig om, er jo arbejdspladser, hvor der ikke har været indgået overenskomst, hvor arbejderbevægelsen måtte bruge midler for at tvinge en overenskomst igennem. Jeg har jo ikke megen tid, men vil godt sige, at der for øjeblikket køres en lang række kampanjer for at få overenskomstdækning inden for det grafiske område og inden for metalområdet på mindre virksomheder, og jeg kan forsikre om, at det arbejdsretlige system slet ikke er så enkelt at køre med i en sådan situation. Jeg kan nævne, at LOs jurister for et stykke tid siden udformede et blokadevarsel til disse virksomheder. Man gav dem et varsel på en uge, for man ville være flinke. Da man havde gjort det nogle steder, tog Arbejdsgiverforeningen en sag for disse virksomheder, selv om de ikke var medlemmer. Vi tabte i arbejdsretten, fordi man sagde, at når man gav et varsel, var man inde under hovedaftalens bestemmelser, og så havde man ikke ret til at etablere en blokade. Der var kun én mulighed, hvis det skulle ske rigtigt, og det var, at man simpelt hen gik ud og tog de medlemmer, man havde, i hånden og sagde: nu går vi udenfor med det samme. Det var den eneste mulighed, der fandtes rent fagjuridisk. Så kommer man i den situation — og